

¹وَقَالَ الرَّبُّ لِأَبْرَامَ، اذْهَبْ مِنْ أَرْضِكَ وَمِنْ عَشِيرَتِكَ وَمِنْ بَيْتِ أَبِيكَ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي أُبْرِكَ. ²فَأَجْعَلْكَ أُمَّةً عَظِيمَةً وَأُبَارِكَكَ وَأَعْطَمَ اسْمَكَ، وَتَكُونُ بَرَكَهً. ³وَأُبَارِكُ مُبَارِكَكَ وَلَاعْنَتِكَ أَلْعَنُهُ. وَتَبَارَكَ فِيكَ جَمِيعُ قَبَائِلِ الْأَرْضِ. ⁴فَدَهَبَ أَبْرَامُ كَمَا قَالَ لَهُ الرَّبُّ وَدَهَبَ مَعَهُ لُوطٌ. وَكَانَ أَبْرَامُ ابْنَ خَمْسٍ وَسَبْعِينَ سَنَةً لَمَّا خَرَجَ مِنْ حَارَانَ. ⁵فَأَخَذَ أَبْرَامُ سَارَايَ امْرَأَتَهُ، وَلُوطاً ابْنَ أَخِيهِ، وَكُلَّ مُفْتَسِيَاتِهِمَا الَّتِي افْتَنِيَا وَالثُّفُوسَ الَّتِي امْتَلَكَا فِي حَارَانَ. وَخَرَجُوا لِيَذْهَبُوا إِلَى أَرْضِ كَنْعَانَ. فَأَتُوا إِلَى أَرْضِ كِنَعَانَ. ⁶وَاجْتَاَزَ أَبْرَامُ فِي الْأَرْضِ إِلَى مَكَانٍ سَكِيمَ إِلَى بَلُوطَةَ مُورَةَ. وَكَانَ الْكَنْعَانِيُّونَ جَبْتِيذٍ فِي الْأَرْضِ. ⁷وَطَهَّرَ الرَّبُّ لِأَبْرَامَ وَقَالَ، لِتَسْلِكَ أَعْطِي هَذِهِ الْأَرْضَ. فَتَى هُنَاكَ مَذْبَحاً لِلرَّبِّ الَّذِي طَهَّرَهُ لَهُ. ⁸ثُمَّ تَقَلَ مِنْ هُنَاكَ إِلَى الْجَبَلِ شَرْقِيِّ بَيْتِ إِبِلٍ وَنَصَبَ حَيْمَتَهُ. وَلَهُ بَيْتٌ إِبِلٍ مِنَ الْمَغْرِبِ وَعَايِي مِنَ الْمَشْرِقِ. فَتَى هُنَاكَ مَذْبَحاً لِلرَّبِّ وَدَعَا بِاسْمِ الرَّبِّ. ⁹ثُمَّ ارْتَحَلَ أَبْرَامُ ارْتِحَالاً مُتَوَالِياً نَحْوَ الْجُثُوبِ. ¹⁰وَحَدَّتْ جُوعٌ فِي الْأَرْضِ، فَأَتَحَدَرَ أَبْرَامُ إِلَى مِصْرَ لِيَتَعَرَّبَ هُنَاكَ، لِأَنَّ الْجُوعَ فِي الْأَرْضِ كَانَ شَدِيداً. ¹¹وَحَدَّتْ لَمَّا قُرِبَ أَنْ يَدْخُلَ مِصْرَ أَنَّهُ قَالَ لِسَارَايَ امْرَأَتِهِ، إِنِّي قَدْ عَلِمْتُ أَنَّكَ امْرَأَةٌ حَسَنَةٌ الْمَنْظَرِ. ¹²فَيَكُونُ إِذَا رَأَى الْمِصْرِيُّونَ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ، هَذِهِ امْرَأَتُهُ. فَيَقْتُلُونِي وَبَسْتَبْقُونِي. ¹³فَقُولِي إِنَّكَ أختي، لِيَكُونَ لِي حَيٌّ بِسَبَبِكَ وَتَحْيَا نَفْسِي مِنْ أَجْلِكَ. ¹⁴فَحَدَّتْ لَمَّا دَخَلَ أَبْرَامُ إِلَى مِصْرَ أَنَّ الْمِصْرِيِّينَ رَأَوْا الْمَرْأَةَ أَنَّهَا حَسَنَةٌ جِداً. ¹⁵وَرَأَاهَا رُؤُوسَاءُ فِرْعَوْنَ وَمَدَّحُوهَا لَدَى فِرْعَوْنَ، فَأَخَذَتِ الْمَرْأَةَ إِلَى بَيْتِ فِرْعَوْنَ، ¹⁶فَصَنَعَ إِلَى أَبْرَامَ خَيْراً بِسَبَبِهَا، وَصَارَ لَهُ عَتَمٌ وَبَعْرٌ وَحَمِيرٌ وَعَبِيدٌ وَإِمَاءٌ وَأُنثَى وَجِمَالٌ. ¹⁷فَصَرَبَ الرَّبُّ فِرْعَوْنَ وَبَيْتَهُ صَرَباتٍ عَظِيمَةً بِسَبَبِ سَارَايَ امْرَأَةِ أَبْرَامَ. ¹⁸فَدَعَا فِرْعَوْنَ أَبْرَامَ وَقَالَ، مَا هَذَا الَّذِي صَنَعْتَ بِي. لِمَاذَا لَمْ تُخْبِرْنِي أَنَّهَا امْرَأَتُكَ. ¹⁹لِمَاذَا قُلْتَ هِيَ أختي، حَتَّى أَخَذْتُهَا لِي لِيَكُونَ رُؤُوسَاءِي. وَالآنَ هُوَذَا امْرَأَتُكَ. خُذْهَا وَاذْهَبْ.. ²⁰فَأَوْصَى عَلَيْهِ فِرْعَوْنَ رِجَالاً فَسَبَّعُوهُ وَامْرَأَتَهُ وَكُلَّ مَا كَانَ لَهُ.

¹Und der HERR sprach zu Abram: Gehe aus deinem Vaterlande und von deiner Freundschaft und aus deines Vaters Hause in ein Land, das ich dir zeigen will. ²Und ich will dich zum großen Volk machen und will dich segnen und dir einen großen Namen machen, und sollst ein Segen sein. ³Ich will segnen, die dich segnen, und verfluchen, die dich verfluchen; und in dir sollen gesegnet werden alle Geschlechter auf Erden. ⁴Da zog Abram aus, wie der HERR zu ihm gesagt hatte, und Lot zog mit ihm. Abram aber ward fünfundsiebzig Jahre alt, da er aus Haran zog. ⁵Also nahm Abram sein Weib Sarai und Lot, seines Bruders Sohn, mit aller ihrer Habe, die sie gewonnen hatten, und die Seelen, die sie erworben hatten in Haran; und zogen aus, zu reisen in das Land Kanaan. Und als sie gekommen waren in dasselbe Land, ⁶zog Abram durch bis an die Stätte Sichem und an den Hain More; es wohnten aber zu der Zeit die Kanaaniter im Lande. ⁷Da erschien der HERR dem Abram und sprach: Deinem Samen will ich dies Land geben. Und er baute daselbst einen Altar dem HERRN, der ihm erschienen war. ⁸Darnach brach er auf von dort an einen Berg, der lag gegen Morgen von der Stadt Beth-El, und richtete seine Hütte auf, daß er Beth-El gegen Abend und Ai gegen Morgen hatte, und baute daselbst dem HERRN einen Altar und predigte von dem Namen des HERRN. ⁹Darnach zog Abram weiter und zog aus ins Mittagsland. ¹⁰Es kam aber eine Teuerung in das Land. Da zog Abram hinab nach Ägypten, daß er sich daselbst als ein Fremdling aufhielte; denn die Teuerung war groß im Lande. ¹¹Und da er

Genesis 12

nahe an Ägypten kam, sprach er zu seinem Weib Sarai: Siehe, ich weiß, daß du ein schönes Weib von Angesicht bist.¹² Wenn dich nun die Ägypter sehen werden, so werden sie sagen: Das ist sein Weib, und werden mich erwürgen, und dich leben lassen.¹³ Sage doch, du seist meine Schwester, auf daß mir's wohl gehe um deinetwillen und meine Seele am Leben bleibe um deinetwillen.¹⁴ Als nun Abram nach Ägypten kam, sahen die Ägypter das Weib, daß sie sehr schön war.¹⁵ Und die Fürsten des Pharao sahen sie und priesen sie vor ihm. Da ward sie in des Pharao Haus gebracht.¹⁶ Und er tat Abram Gutes um ihretwillen. Und er hatte Schafe, Rinder, Esel, Knechte und Mägde, Eselinnen und Kamele.¹⁷ Aber der HERR plagte den Pharao mit großen Plagen und sein Haus um Sarais, Abrams Weibes, willen.¹⁸ Da rief Pharao Abram zu sich und sprach zu ihm: Warum hast du mir das getan? Warum sagtest du mir's nicht, daß sie dein Weib wäre?¹⁹ Warum sprachst du denn, sie wäre deine Schwester? Derhalben ich sie mir zum Weibe nehmen wollte. Und nun siehe, da hast du dein Weib; nimm sie und ziehe hin.²⁰ Und Pharao befahl seinen Leuten über ihm, daß sie ihn geleiteten und sein Weib und alles, was er hatte.